

— Не бой се, пълен е. Имам още за два пъти.

— Че то, и ний сами можем да си направим . . . — продължи Дечо.

— Е-ех! Малко е готов барут, ами сами ще правим! Емин-аа, пъдаря, има ей-такваз торбичка за чифтето си. . . Знам къде я крий. . .

Отново нещо замърда под ризата му. Той бръкна вътре, извади едно след друго, два сивоморави гълъба и ги показва в двете си ръце на учудените момчета.

— Я! . . Смених ги с моите стари, такладжиите. . . Тез са по-хубави, качулати. Държах ги десет деня в кафеза. Сега ще ги пусна, че да видим — ще се върнат ли, или ще избягат при стария си чорбаджия. . . Я, я! Гледайте какви са перени! . . .

Той дигна гълъбите до лице, пхна поред човките им между устните си, и им пусна по малко плюнка. Сетне, като разтвори бавно ръце, изведнаж изкусно ги подхвърли в въздуха. С мек плясък птиците се издигнаха, мушнаха се през процепите на клоните и изчезнаха. Трите деца извиха глави нагоре и дълго търсеха да ги съзрат.